
Łódź-Lublinek, st. 219, gm. loco, woj. łódzkie, AZP 67-51/110

Informator Archeologiczny : badania 32, 86

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

obiektu także może potwierdzać krótkotrwale użytkowanie tejże budowli. Palenisko zbudowane jest z niewielkich stosunkowo kamieni polnych, między którymi nie odłożyła się warstwa spalenizny i które nie są przepalone. Łącząc to z małą ilością materiałów powierzchniowych, sądzić należy, iż obszar stanowiska penetrowany był krótkotrwale (obozowisko?).

Badania powinny być kontynuowane.

ŁÓDŹ-LUBLINEK, st. 219, gm. *loco*, woj. łódzkie, AZP 67-51/110

- cmentarzisko grupy środkowopolskiej kultury łużyckiej (IV/V okresu epoki brązu)

Badania sondażowe, przeprowadzone przez mgr. Pawła Zawilskiego (Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego). Finansowane przez Regionalny Ośrodek Studiów i Ochrony Środowiska Kulturowego w Łodzi oraz Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego.

Stanowisko znajduje się na północnym stoku niewielkiego piaszczystego wzniesienia położonego na terenie, do niedawna, otoczonym licznymi strumieniami i oczkami wodnymi. Odkrycie związane jest z pracami powierzchniowymi prowadzonymi przez Regionalny Ośrodek Studiów i Ochrony Środowiska Kulturowego w Łodzi oraz Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego. W chwili odkrycia cmentarzisko niszczone było wybieraniem piasku. Wobec braku środków finansowych zdecydowano się założyć jedynie wykopy sondażowe.

Większość cmentarzyska zniszczona została w 1993 roku podczas budowy rurociągu. Przepalone kości ludzkie oraz fragmenty ceramiki zalegają obecnie na przestrzeni około 50 arów. Jednak jest to wynikiem wyrównywania powierzchni stanowiska. Informacje właściciela gruntów wskazują, iż groby w obstawie kamiennej występowały jedynie na osi rurociągu. Obecnie istnieje, co potwierdziły badania, niewielka partia cmentarzyska, jednak w dużej części uszkodzona, położona w obrębie funkcjonującej piasznicy. Zdołano wyeksplorować niemal całkowicie zniszczoną popielnicę, rozwleczoną łyżką koparki na przestrzeni około 2 metrów i zalegającą pod wysypywanymi na teren cmentarzyska śmieciami.

Badania powinny być kontynuowane.

ŁÓDŹ-LUBLINEK, st. 253, gm. *loco*, woj. łódzkie, AZP 67-51/133

- osada grupy środkowopolskiej kultury łużyckiej (V okresu epoki brązu/okres halsztacki C)

Sondażowe badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez mgr. Pawła Zawilskiego (Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego). Finansowane przez Regionalny Ośrodek Studiów i Ochrony Środowiska Kulturowego w Łodzi oraz Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego.

Na wzniesieniu górującym nad podmokłymi łąkami w sąsiedztwie ulicy Lublinek przeprowadzono w styczniu 1998 r. badania powierzchniowe. Miały one na celu wyjaśnienie, czy na terenie intensywnie eksploatowanej piasznicy nie znajdują się ślady starszego osadnictwa.

Stwierdzono obecność materiałów zabytkowych, które powiązano z kulturą łużycką. Brak środków finansowych umożliwił jedynie przeprowadzenie sondaży w miejscach szczególnie narażonych na zniszczenie. Zarejestrowano szereg jam. Ich pochodzenia nie sposób ściśle określić, albowiem do niedawna obszar ten pokryty był lasem. Być może mamy tu do czynienia z pozostałościami korzeni drzew. Jamy te nie zawierały materiału zabytkowego. Jedynie największa z nich, o wymiarach 205 x 180 cm i miąższości 82 cm posiadała w wypełniku niemal w całości zachowany gliniany kubeczek. Obiekt ten w partii stropowej manifestował się czarnym wypełnikiem złożonym z węgla drzewnych oraz przylegającego doń pomarańczowego piasku, będącego zapewne świadectwem oddziaływania wysokiej temperatury. Prawdopodobnie mamy tu do czynienia z otwartym paleniskiem. Nikłość danych nie pozwala ustalić, czy stanowisko w istocie pochodzi z przełomu okresu brązu i żelaza (o czym świadczy kubek o wysoko wystającym ponad krawędź naczynia uchu), czy też jest to część stanowiska użytkowana dla spalania zwłok grzebanych następnie na użytkowanym opodal cmentarzysku z IV/V okresu epoki brązu (Łódź-Lublinek, st. 219, AZP 67-51/110).

Konieczne jest przeprowadzenie badań ratowniczych.